

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. Š.**, bytem, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL-38870/2015, sp. zn. KUSP-35744/2015/DOP/Ků,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL-38870/2015, sp. zn. KUSP-35744/2015/DOP/Ků, a rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 20. 4. 2015, vypravené dne 21. 4. 2015, č. j. MUUH-OD/87159/2014/GreV Spis/17205/2014, se **z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **15 342 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem Legionářská 3, Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL-38870/2015, sp. zn. KUSP-35744/2015/DOP/Ků, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „MÚ Uherské Hradiště“) ze dne 20. 4. 2015, vypravenému dne 21. 4. 2015, č. j. MUUH-OD/87159/2014/GreV Spis/17205/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že se dne 24. 7. 2014 ve 12.40 hodin v obci H. na sil. II/300 jako řidič motorového vozidla odmítl po pozitivním orientačním testu na cannabis, provedeným pomocí sady Drugwipe, podrobit na výzvu policisty lékařskému vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Za spáchání předmětného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 32 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Současně mu byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že v řízení před prvostupňovým správním orgánem byla vážně porušena pravidla o správním řízení, na což upozorňoval již v odvolání. Prvostupňové rozhodnutí nadto žalobce považuje za nepřezkoumatelné, neboť MÚ Uherské Hradiště se v jeho odůvodnění vůbec nevypořádal s námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to ve lhůtě, která mu byla ze strany MÚ Uherské Hradiště pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí stanovena. Prvostupňové rozhodnutí bylo tedy vydáno předčasně – před uplynutím lhůty k podání vyjádření. Žalobce v této souvislosti polemizuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že ačkoliv bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno před uplynutím předmětné lhůty, nebyl tím žalobce na svých právech žádným způsobem krácen, neboť ve vyjádření neuvedl žádnou námitku ani důkaz, která by byla způsobilá zpochybnit zjištěný skutkový stav. Žalobce připouští, že vyjádření k podkladům rozhodnutí obsahovalo pouze výhrady k průběhu správního řízení, avšak pochybení, na něž poukazoval, jsou takového charakteru, že vypovídají o soustavném porušování práva na spravedlivý proces. Nadto žalobce ve vyjádření požadoval, aby byl v řízení proveden původně zamýšlený výslech svědka policisty pprap. F. (dále též „svědek F.“ či „policista F.“).

V druhém žalobním bodě žalobce vyzdvihl, že celé správní řízení bylo zatíženo nejasnostmi ohledně místní příslušnosti prvostupňového správního orgánu. Řízení zahájil a vedl nejprve Městský úřad Hořice (dále jen „MÚ Hořice“), který obviněného třikrát předvolal k ústnímu jednání. Následně věc postoupil z důvodu vhodnosti MÚ Uherské Hradiště, avšak o změně místní příslušnosti žalobce nevyrozuměl. Žalobce se o této skutečnosti dozvěděl až z předvolání k jednání před MÚ Uherské Hradiště. Do této chvíle se žalobce v řízení orientoval, avšak následně mu opět přišlo předvolání k ústnímu jednání od MÚ H. Nic přitom nenásvědčovalo tomu, že by se jednalo pouze o úkon provedený na dožádání. Žalobce je rovněž přesvědčen, že dožádaný správní orgán není oprávněn provádět ústní jednání. Navíc o ústním jednání nebyl sepsán protokol; namísto toho byl sepsán toliko protokol o výslechu

svědka. V neposlední řadě v této souvislosti žalobce zpochybňuje, že by byl dožádaný správní orgán o provedení ústního jednání požádán. Usnesení o dožádání obsahuje pouze požadavek na provedení výslechu svědka F., a ačkoliv je v odůvodnění dále uvedeno, že má dožadující orgán žalobce o prováděném úkonu včas vyrozumět a předvolat jej k ústnímu jednání, obsahuje usnesení odkaz na ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, které upravuje provádění úkonů mimo ústní jednání. Žalobce se proto domnívá, že žádný ze správních orgánů ve skutečnosti neví, zda se dne 12. 3. 2015 u MÚ H. konalo ústní jednání, nebo byl prováděn výslech svědka jako úkon mimo ústní jednání. Žalobce tedy shrnuje, že v důsledku nedbalosti správních orgánů byl značně znejistěn, který z těchto dvou orgánů řízení ve skutečnosti vede a jaké úkony jsou v řízení prováděny. Takový postup je dle jeho mínění v rozporu se základními zásadami správního řízení a je třeba v něm spatřovat vážné porušení práva na spravedlivý proces.

Další vadu správního řízení spatřuje žalobce v tom, že MÚ Hořice, jakožto dožádaný správní orgán, provedl jiný úkon, než o který byl požádán, respektive byl proveden výslech jiné osoby, než požadoval MÚ Uherské Hradiště. Takový postup považuje žalobce za zcela nepřipustný a poukazuje v této souvislosti i na komentářovou literaturu ke správnímu řádu.

Dále žalobce namítá, že v protokolu o výslechu svědka není dostatečně identifikována osoba, s níž byl protokol sepsán, tj. není zcela zřejmé, kdo byl dne 12. 3. 2015 MÚ Hořice vyslýchán. Uvedení jména a příjmení svědka považuje žalobce za základní náležitost a absentují-li tyto údaje v protokolu, nebo jsou neúplné, aniž by k tomu byl dán vážný důvod, je třeba protokolaci považovat za vadnou.

Odhlédnout nelze dle názoru žalobce ani od obsahu protokolu, který je velmi stručný a s nízkou vypovídací hodnotou. Vyslýchající se vůbec nezajímal o bližší podrobnosti, tj. neptal se kdo, případně jakým způsobem vyzval žalobce k lékařskému vyšetření, zda byl žalobce poučen o následcích neuposlechnutí výzvy apod. Žalobce uvádí, že komunikace s policisty probíhala velmi korektně a přátelsky. Policista F. sdělil, že nezáleží na tom, zda se žalobce podrobí lékařskému vyšetření nebo odmítne, protože obojí je přestupek a pokud napíše, že odmítá, alespoň si ušetří cestu k lékaři a odběr krve. Tyto skutečnosti však dožádaný MÚ Hořice vůbec nezjišťoval a k věci přistupoval velmi laxe.

Na závěr žalobce opakuje, že není vůbec zřejmé, zda bylo dožádaným MÚ Hořice provedeno ústní jednání, nebo úkon činěný mimo jednání. Žalobce se přitom domnívá, že úprava projednání věci v nepřítomnosti obviněného ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je úpravou speciální a nevztahuje se na úkony činěné mimo ústní jednání. V případě, že se účastník řízení nemůže k takovému úkonu dostavit tedy nelze aplikovat přísné pravidlo podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ale je třeba postupovat s větší vstřícností.

Žalobce shrnuje, že řízení před správními orgány bylo nestandardní, docházelo během něj k opakovanému porušování procesních práv žalobce, provádění důkazů bylo nedbalé a nezákonné, což vedlo v konečném důsledku k nedostatečně zjištěnému stavu věci a nezákonnosti jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů požaduje žalobce, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k projednávané žalobě uvedl následující. Pokud se jedná o žalobní námitku ohledně porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, zdůraznil žalovaný, že žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí správnímu orgánu nevytýkal, že by nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, ale namítal pouze procesní pochybení. Žalobce tedy neuvedl nic, co by mohlo mít vliv na výsledné rozhodnutí ve věci samé. Žalobcem vytýkaná pochybení nadto vyplývají přímo ze správního spisu, a proto byl MÚ Uherské Hradiště nucen tyto nedostatky vyhodnotit i bez návrhu žalobce. K porušení práva na spravedlivý proces by byl ex offio povinen přihlídnout i žalovaný, nicméně se nedomnívá, že by k němu došlo.

Žalovaný dále připouští, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí doručeném MÚ Uherské Hradiště navrhl, aby nebylo přihlíženo ke svědecké výpovědi policisty P. P. (dále též „svědek P.“) a byl proveden výslech druhého zasahujícího policisty – svědka F.a, nicméně se nedomnívá, že by se jednalo o zásadní důkazní návrh, který by mohl zpochybnit jiné provedené důkazy. Skutečnost, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil, vyplývá i z oznámení přestupku a záznamu o pozitivní zkoušce na ovlivnění omamnými a psychotropními látkami. Svědecké výpovědi obou policistů jsou navíc srovnatelné, neboť oba byli v pozici zasahujících policistů přítomni téže situaci.

Dále se žalovaný vyjádřil k tvrzení žalobce, že v řízení panovaly nejasnosti ohledně toho, který prvostupňový správní orgán řízení ve skutečnosti vede. Žalovaný nezastírá, že usnesení o postoupení věci nebylo žalobci zasláno. Nicméně vzhledem k tomu, že souhlas účastníka s postoupením věci jinému správnímu orgánu není vyžadován a žalobce by nadto proti předmětnému usnesení ani nemohl brojit žádným opravným prostředkem, domnívá se žalovaný, že je postačující, pokud byl žalobce o postoupení věci informován zasláním předvolání k ústnímu jednání, které obsahovalo vysvětlení, že MÚ Uherské Hradiště je orgánem příslušným projednat předmětný přestupek žalobce. Ostatně sám žalobce uvedl, že z předvolání k ústnímu jednání pochopil, že k postoupení věci došlo. Na předvolání nadto žalobce reagoval písemnou omluvou z jednání.

Za zcela nedůvodnou považuje žalovaný námitku, že se žalobce v řízení přestal orientovat poté, co ho k provedení dokazování opětovně předvolal MÚ Hořice, neboť nebylo možné zjistit, že zmiňovaný správní orgán jedná pouze na základě dožádání. Žalovaný poukazuje na ust. § 13 odst. 1 správního řádu, podle něhož se usnesení o dožádání doručuje pouze dožádanému správnímu orgánu. Současně je i v předvolání k ústnímu jednání uvedeno, že správním orgánem, který vede řízení o přestupku, je MÚ Uherské Hradiště. Žalovaný tedy nerozumí tvrzení žalobce, že nebylo možné seznat, který správní orgán řízení vede. V případě pochybností se však v každém případě mohl s dotazem obrátit na kterýkoliv z dotčených správních orgánů.

V neposlední řadě se žalovaný neztotožňuje ani s námitkami žalobce ohledně samotného výsledku svědka P. Předně je žalovaný na rozdíl od žalobce přesvědčen, že MÚ Hořice byl povinen nařídít ve věci výslechu svědka ústní jednání. Spekulace žalobce, že svědek byl ve skutečnosti vyslechnut mimo ústní jednání, a proto se na věc nevztahuje ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, žalovaný zcela odmítá, neboť provedení výslechu mimo ústní jednání není možné. V tomto směru žalovaný odkazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008 – 111. Přitom je z tohoto hlediska zcela nerozhodné, zda byl výslech prováděn správním orgánem vedoucím

řízení nebo dožádaným správním orgánem. MÚ Hořice tak byl povinen ústní jednání provést bez ohledu na to, zda mu to MÚ Uherské Hradiště výslovně nařídil či nikoliv. Chybný odkaz na ust. § 51 odst. 2 správního řádu nemohl žalobce nikterak zmást, neboť byl uveden pouze v usnesení o dožádání, které se žalobci nedoručovalo. Relevantní není ani to, že je listina zachycující průběh jednání dne 12. 3. 2015 nazvána jako *Protokol o výsledku svědka*. Žalobce si ryze formalisticky hraje se slovy, ačkoliv je zřejmé, že MÚ Hořice ve věci konal ústní jednání.

Jedná-li se o skutečnost, že dožádaný MÚ Hořice provedl výslech jiného svědka, než bylo požadováno, žalovaný uvádí, že o důvodech takového postupu může pouze spekulovat. Rozhodující však je, že žalobce byl informován, že vyslechnut bude svědek P. Výpověď tohoto svědka má přitom stejnou důkazní hodnotu, jako kdyby byl vyslechnut svědek F., neboť oba jsou policisty, kteří v rámci výkonu své služby zjistili přestupkové jednání žalobce. Postup dožádaného MÚ Hořice tedy neměl vliv na zákonnost rozhodnutí.

K identifikaci svědka P. žalovaný uvádí, že nemohlo být nejmenších pochyb o tom, jaká osoba byla v řízení vyslechnuta. Absence křestního jména v protokolu proto nemůže způsobovat jeho nezákonnost. Žalovanému uniká, z jakého důvodu by měl být svědek F. identifikován jako P. ve smyslu obyvatele hlavního města Prahy. Tuto námitku žalovaný považuje za veskrze účelovou a absurdní.

Žalovaný nesouhlasí ani s poslední námitkou žalobce, že byl výslech svědka P. proveden laxně. Skutkový stav ohledně výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření a poučení obviněného, včetně odmítnutí podrobení se vyšetření, byl náležitě prokázán bez ohledu na to, že svědek nebyl v této věci dotazován podrobněji. Předmětné skutečnosti totiž vyplývají z listinných důkazů založených ve správním spisu. Nadto, i kdyby snad policista opomenul žalobce o následcích odmítnutí se podrobení vyšetření poučit, vyplývá tato povinnost přímo ze zákona o silničním provozu, který je žalobce, jakožto řidič, povinen znát. Tvrzení žalobce, že jej policista F. ubezpečoval, že se vyšetření nemusí podrobit, považuje žalovaný za účelové, a navíc bylo vyvráceno písemným poučením v záznamu.

Žalobu tedy považuje žalovaný za nedůvodnou, a proto navrhuje, aby ji krajský soud zamítl.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 2. 11. 2015, v níž rozvedl svoji dřívější argumentaci. Dle názoru žalobce se nelze ztotožnit s tvrzením, že by byly výpovědi obou svědků, tj. svědka F. a P., rovnocenné a libovolně zaměnitelné. Svědek F. byl již vyslýchán v řízení o zadržení řidičského oprávnění, v němž nejprve vypovídal přesně podle úředního záznamu a až po otázkách zmocněnce žalobce přiznal, že ačkoliv se na potvrzení o zadržení řidičského průkazu nachází jeho podpis, nebyl to on, kdo potvrzení vypracoval. Přitom tento svědek ve své výpovědi původně uváděl, že žalobce vyzval k lékařskému vyšetření, dále však již k detailům dotazován nebyl, protože tyto skutečnosti nebyly pro řízení o zadržení řidičského oprávnění relevantní.

Dále se žalobce vymezil vůči tvrzení žalovaného, že i přes určité procesní vady bylo z průběhu správního řízení zřejmé, který správní orgán řízení vede, přičemž pokud měl žalobce v tomto směru jakékoliv pochybnosti, mohl se obrátit s dotazem na dotčené správní

orgány. Žalobce zdůraznil, že ačkoliv si z předvolání k ústnímu jednání dovodil, že došlo k postoupení, další procesní postup jej zmátl, neboť ústní jednání by měl vést správní orgán věcně a místně příslušný, nikoliv dožádaný. Jelikož měl žalobce o správnosti postupu pochybnosti, obrátil se se stížnostmi na jednotlivé městské úřady, kde mu však nebylo nic vysvětleno a bylo mu pouze sděleno, že je vše v pořádku. Není tedy pravdou, že by žalobce zůstal pasivní.

Žalobce se závěrem blíže vyjádřil i k procesnímu postupu při výsledku svědka P. Žalobce souhlasí, že z logiky věci nelze výslech svědka provést jinak než ústně. Podle protokolu o provedení výsledku svědka P. se však ústní jednání nekonalo a byl pouze izolovaně proveden jeden důkaz. Je tedy otázkou, jakým způsobem vůbec dožádaný správní orgán – MÚ Hořice postupoval, zda skutečně provedl ústní jednání (což je však v rozporu se skutečností, že zaprotokolován je pouze výslech svědka), či zda bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, což by bylo, jak připouští i žalovaný, v rozporu se zákonem.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu zjistil krajský soud následující rozhodné skutečnosti. Dne 5. 8. 2014 obdržel MÚ Hořice od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, oznámení pro podezření ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a d) zákona o silničním provozu, jichž se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 7. 2014 řídil ve 12:40 hod. v Hořicích pod vlivem návykové látky - marihuany, což bylo potvrzeno i pozitivním výsledkem na přítomnost návykových látek provedeným přístrojem DrugWipe, a dále tím, že se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči. Spolu s oznámením byl MÚ Hořice postoupen kompletní policejní spis, obsahující mimo jiné *Úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy* a *Záznam o pozitivní zkoušce na OPL*.

Na základě předmětného oznámení zahájil MÚ Hořice s žalobcem přestupkové řízení, avšak toliko pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tj. pro nepodrobení se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda nebyl při řízení ovlivněn návykovou látkou, ač k tomu byl vyzván, a předběžný test soupravou Drugwipe byl proveden s pozitivním výsledkem. Následně byl žalobce opakovaně předvolán k ústnímu jednání, z něhož se však vždy omluvil, přičemž svoji neúčast odůvodňoval přetrvávajícími zdravotními problémy, které dokládal potvrzeními o pracovní neschopnosti vystavenými jeho praktickou lékařkou. Usnesením ze dne 31. 10. 2014, č. j. MUHC-DO/11854/2014/Ri, rozhodl MÚ Hořice o postoupení přestupku k projednání správnímu orgánu v místě bydliště žalobce, tj. MÚ Uherské Hradiště. Vhodnost takového postupu odůvodnil tím, že žalobce se opakovaně omlouvá z ústních jednání ze zdravotních důvodů, přičemž však z telefonického rozhovoru s jeho praktickou lékařkou vyplynulo, že žalobce by byl schopen se jednání zúčastnit v době vycházek. Protože je však sídlo MÚ Hořice značně vzdáleno místu trvalého pobytu žalobce, jevílo se jako pravděpodobnější, že se přestupek podaří projednat u správního orgánu v územním obvodu, v němž se nachází bydliště žalobce. Ze správního spisu dále vyplývá, že usnesení o postoupení věci bylo doručováno pouze MÚ Uherské Hradiště, který jej převzal dne 4. 11. 2014.

Další úkony v řízení již prováděl MÚ Uherské Hradiště, který žalobce opětovně předvolal k ústnímu jednání, a to na den 26. 11. 2014. Žalobce na toto předvolání reagoval

omluvou ze dne 14. 11. 2014, které však nebylo vyhověno (o čemž byl žalobce vyrozuměn), a proto bylo jednání provedeno i bez jeho přítomnosti. Na jednání bylo provedeno dokazování pouze obsahem přestupkového spisu. O provedení dalšího úkonu – svědecké výpovědi svědka F. byl z důvodu hospodárnosti usnesením ze dne 1. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/942612014/GreV Spis 17205/2014, dožádán MÚ Hořice. Ve spisu je dále založen nedatovaný úřední záznam vyhotovený úřední osobou Ing. M. Ř., z něhož vyplývá, že MÚ Hořice kontaktoval dne 3. 12. 2014 Policii ČR, OO Hořice, s níž byl dohodnut termín výsledku svědka P., a to na den 29. 12. 2014 ve 14 hodin. Na stejný termín byl k MÚ Hořice předvolán k pokračování ústního jednání i žalobce. S ohledem na další omluvy žalobce doložené potvrzením o pracovní neschopnosti bylo jednání dále přesunuto až na termín 12. 3. 2015. Ve správním spisu je založen protokol o výsledku svědka z tohoto dne, v němž je zachycena výpověď svědka P.

Po provedení svědecké výpovědi vyzval MÚ Uherské Hradiště žalobce písemnou výzvou ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, k čemu mu byla stanovena lhůta pěti dnů. Na základě této výzvy si žalobce vyžádal vyhotovení kopie spisu, kterou si dne 17. 4. 2015 na MÚ Uherské Hradiště osobně převzal. Dne 21. 4. 2015 obdržel MÚ Uherské Hradiště vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí. Vyjádření obsahuje námitky k průběhu přestupkového řízení. Za nezákonný označil žalobce zejména průběh výsledku svědka P., a to z obdobných důvodů, jaké předestřel v projednávané žalobě. Žalobce požadoval, aby k tomuto výsledku nebylo přihlíženo a aby byl proveden původně zamýšlený výsledek svědka F.

Dále je již ve spise založeno prvostupňové rozhodnutí, které je datováno dnem 20. 4. 2015, vypraveno bylo dne 21. 4. 2015. V odůvodnění napadeného rozhodnutí MÚ Uherské Hradiště shrnul průběh správního řízení a uvedl, že na základě výpovědi svědka P. ve spojení s listinným obsahem spisového materiálu, bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil. K žalobcem vyzdvihovaným problematickým aspektům přestupkového řízení (nevyrozumění o postoupení věci jinému orgánu, výsledek jiného než požadovaného svědka atd.) se MÚ Uherské Hradiště v prvostupňovém rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřilo.

Prvostupňové rozhodnutí přezkoumal na základě odvolání žalobce žalovaný, který v něm odvolací námitky vypořádal v zásadě totožným způsobem jako ve vyjádření k projednávané žalobě.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nejprve posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci rozhodoval krajský soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili. Nadto ani krajský soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, neboť již na základě

vyjádření účastníků řízení a předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí dle názoru žalobce pramení z procesních vad, jimiž byl zatížen postup správních orgánů provádějících úkony v prvním stupni přestupkového řízení, tj. MÚ Hořice a MÚ Uherské Hradiště. Za stěžejní považuje krajský soud námitky vztahující se k postupu MÚ Hořice při postoupení věci MÚ Uherské Hradiště, dále k postupu MÚ Hořice při provádění výsledku svědka na základě dožádání a v neposlední řadě námitku, že ve věci bylo v prvním stupni rozhodnuto před uplynutím lhůty, která byla žalobci stanovena k vyjádření se k podkladům řízení.

VI.A Postoupení věci

Stran námitky týkající se postoupení věci k projednání MÚ Uherské Hradiště poukazuje krajský soud na právní úpravu obsaženou v ust. § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, podle něhož platí, že „*[m]ístně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje.*“

Je tedy zjevné, že přímo přestupkový zákon potencialitu postoupení věci z důvodu vhodnosti jinému správnímu orgánu předpokládá. Nikterak se však již nevyslovuje k tomu, jakým způsobem k takovému postoupení dochází. Za podpůrného použití ust. § 131 odst. 5 správního řádu však lze dospět k závěru, že k postoupení dochází na základě vydání usnesení, které se účastníku řízení oznamuje doručením jeho stejnopisu ve smyslu ustanovení § 72 správního řádu. Shodný názor lze vysledovat i v relevantní komentářové literatuře týkající se ustanovení § 55 odst. 3 zákona o přestupcích a ustanovení § 131 odst. 5 správního řádu (viz k tomu Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 640 – 641; dále také Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání, C. H. Beck, 2013, s. 326).

V posuzované věci není pochyb o tom, že usnesení o postoupení věci žalobci doručováno nebylo. Současně však nelze ponechat bez povšimnutí, že žalobce si byl postoupení věci jinému správnímu orgánu vědom, neboť tato skutečnost vyplývala z předvolání k ústnímu jednání ze dne 5. 11. 2014, č. j. MUUH-OD/87919/2014/GreV Spis/17205/2014, vyhotoveným MÚ Uherské Hradiště. Krajský soud se tedy domnívá, že ač nebyl postup MÚ Hořice ryze procesně správný, nezakládá tato skutečnost sama o sobě takovou vadu řízení, v jejímž důsledku by byl žalobce krácen na svých právech. Doručení usnesení o postoupení věci má ostatně toliko informační význam, neboť souhlas účastníka řízení s postoupením věci není vyžadován a žalobce by ani nemohl proti usnesení brojit odvoláním. Z tohoto hlediska tedy krajský soud považuje za rozhodné, že se žalobce o postoupení věci dozvěděl, což ostatně i on sám připouští.

VI.B Výslech svědka dožádaným správním orgánem

Za další sporný bod procesního postupu správních orgánů žalobce označil výslech svědka P.a. V této souvislosti žalobce poukázal na zásadní skutečnost, že MÚ Hořice z pozice dožádaného správního orgánu vyslechl jiného svědka, než mu bylo ze strany dožadujícího MÚ Uherské Hradiště určeno.

Ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu stanoví, že „[p]říslušný správní orgán může usnesením dožádat podřízený nebo nadřízený správní orgán anebo jiný věcně příslušný správní orgán (dále jen „dožádaný správní orgán“) o provedení úkonu, který by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s neúčelnými náklady anebo který by nemohl provést vůbec. Toto usnesení se doručuje pouze dožádanému správnímu orgánu a nelze se proti němu odvolat.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení je pak dožádaný správní orgán oprávněn provést nejen samotný dožádaný úkon, ale i úkony, které zajišťují účel dožádání. Autoři komentářové literatury ke správnímu řádu uvádí, že dotčené ustanovení je třeba vykládat takovým způsobem, že pokud by byl dožádaný správní orgán kupříkladu zavázán k provedení výslechu svědka, mohl by využít rovněž institutu předvolání, předvedení či uložení pořádkové pokuty, tzn. mohl by provést takové úkony, jejichž účelem je zajistit, aby byl dožádaný úkon proveden bez zbytečného odkladu a nedocházelo tak k nadměrnému prodlužování probíhajícího správního řízení (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 71.).

V daném případě je nesporné, že MÚ Uherské Hradiště dožádal usnesením ze dne 1. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/94261/2014/GreV Spis/17205/2014 (dále jen „usnesení o dožádání“), MÚ Hořice o provedení úkonu spočívajícího ve výslechu svědka F. Jak je patrné ze shora uvedeného, takový postup je ve správním řízení v zásadě přípustný a ani MÚ Uherské Hradiště nic nebránilo v tom, aby institutu dožádání využil. Krajský soud ponechává stranou, nakolik byl takový postup vhodný s ohledem na skutečnost, že MÚ Hořice byl dožádán o provedení výslechu svědka (tj. v praxi o pokračování v ústním jednání), ačkoliv byla věc dříve z důvodu vhodnosti MÚ Hořice postoupena správnímu orgánu v místě bydliště žalobce právě z důvodu lepší dostupnosti pro žalobce. Nevhodnost samotného dožádání však žalobce nenamítá, a proto se ani krajský soud nebude touto otázkou blíže zabývat. Za nezákonný však žalobce označil postup dožádaného MÚ Hořice, který namísto označeného svědka předvolal k výslechu druhého zasahujícího policistu – svědka P., jehož výslech je zachycen v protokolu ze dne 12. 3. 2015.

Krajský soud vychází z premisy, že správní orgány jsou oprávněny jednat pouze v mezích stanovených zákonem, přičemž správní řízení vede a všechny úkony v něm zásadně provádí věcně a místně příslušný správní orgán. Jen výjimečně může některé dílčí úkony provést na základě dožádání jiný správní orgán, avšak činí tak pouze v rozsahu stanoveném dožadujícím správním orgánem. Dožádaný správní orgán je tedy oprávněn provést pouze ty úkony, o které je explicitně požádán, a dále ty úkony, které s požadovaným úkonem bezprostředně souvisí, respektive zajišťují jeho realizaci. O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. MÚ Uherské Hradiště v usnesení o dožádání zcela konkrétně označil osobu, která měla být v rámci dožádání vyslechnuta. Pakliže dožádaný orgán tento požadavek nerespektoval a provedl výslech jiné osoby, vybočil z mezí svých pravomocí a na získanou svědeckou výpověď je třeba pohlížet jako na nezákonnou.

Na uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani argumentace žalovaného, že výpověď svědka P. je kvalitativně srovnatelná s výpovědí svědka F., neboť oba vystupovali v daném případě jako zasahující policisté a byli účastníky téhož jednání žalobce. Krajský soud připouští, že za relevantní by bylo možno považovat výpovědi obou zasahujících policistů. Nicméně rozhodl-li MÚ Uherské Hradiště, že ze dvou zasahujících policistů má být vyslechnut právě a jen svědek F. (ačkoliv je běžnou správní praxí, že k výslechu jsou zpravidla předvoláni oba zasahující policisté), nepříslušelo dožádanému MÚ Hořice, aby se

od tohoto pokynu jakkoliv odchýlil. Dožádaný správní orgán má možnost provedení úkonu za naplnění podmínek ust. § 13 odst. 4 správního řádu odmítnout, je však vyloučeno, aby sám situaci vyhodnotil a na základě vlastního uvážení provedl úkon jiný, jak se stalo v daném případě. Přitom ze správního spisu ani není patrné, jaké důvody dožádaný MÚ Hořice k tomuto postupu vedly, neboť z něj vyplývá pouze tolik, že se MÚ Hořice telefonicky spojil s příslušným oddělením Policie ČR, s nímž bylo od počátku dohodnuto, že se k výsledku dostaví svědek P., tedy nikoliv požadovaný svědek F. Krajský soud nepochybně, že si lze představit objektivní důvody, které by ospravedlňovaly výsledek druhého ze zasahujících policistů. Mohlo by tomu tak být kupříkladu tehdy, pokud by nebylo možné výpověď svědka F. v dohledné době realizovat (ze zdravotních důvodů, z důvodu jeho dlouhodobé nepřítomnosti na území ČR apod.), nebo pokud by bylo zajištění této svědecké výpovědi spojeno s nadměrnými obtížemi. Za takové situace by bylo bezesporu na místě uvažovat o tom, zda nelze kýženého výsledku (objasnění skutkového stavu) dosáhnout výsledkem svědka P. Takovou úvahu však nebyl oprávněn provést dožádaný správní orgán, ale výhradně orgán vedoucí správní řízení, tj. MÚ Uherské Hradiště. I pokud by tedy nastaly okolnosti, které by předvolání svědka F. bránily, bylo povinností dožádaného MÚ Hořice o této skutečnosti informovat dožadující MÚ Uherské Hradiště a minimálně s ním konzultovat svůj další postup. Krajský soud by považoval za postačující, pakliže by byl ve spise alespoň založen úřední záznam, který by dokládal, že k takové (byť i neformální) komunikaci mezi správními orgány došlo a že dožadující správní orgán souhlasil s tím, aby byl ve věci vyslechnut jiný svědek. Ze spisu však žádné takové skutečnosti nevyplývají. Za daných okolností nelze než na postup dožádaného správního orgánu spočívat v provedení výsledku jiného svědka, než byl požadován, nahlížet jako na akt svévole a postup ultra vires. Námitku žalobce, který označil výsledek svědka P. dožádaným správním orgánem za nezákonný, proto krajský soud vyhodnotil jako důvodnou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

VI.C Vydání rozhodnutí před uplynutím lhůty k vyjádření

Za zcela zásadní krajský soud dále považuje námitku žalobce, že ve věci samé bylo v prvním stupni rozhodnuto před uplynutím lhůty, která byla žalobci ze strany MÚ Uherské Hradiště stanovena pro seznámení se s podklady řízení. Povinnost správního orgánu umožnit účastníkovi seznámit se před rozhodnutím s podklady, které byly v průběhu řízení shromážděny, případně se k nim vyjádřit, normuje ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Podstatou dotčeného ustanovení (potažmo obsahově obdobného ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005) se opakovaně zabýval NSS, který již v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), akcentoval, že smyslem je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (obdobně též rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 As 59/2006-85, 1097/2007 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 Ads 138/2010 – 56). K této problematice se v rámci své rozhodovací činnosti vyjádřil též Ústavní soud, který v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04 (dostupný na nalus.usoud.cz), dovodil, že „[j]e porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy České republiky, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, pokud správní orgán nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, a soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí k této okolnosti nepřihlédl.“

Ze správního spisu v posuzované věci vyplynulo, že výzva ze dne 30. 3. 2015, již byla žalobci stanovena lhůta pěti dnů na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, byla žalobci doručována do vlastních rukou. Žalobce si zásilku nepřevzal, a proto byla ode dne 1. 4. 2015 uložena u poskytovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí. V souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 40 téhož zákona upravujícím počítání lhůt ve správním řízení byla zásilka doručena dne 13. 4. 2015 (poslední den lhůty připadl na sobotu). Od tohoto dne počala plynout pětidenní lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že poslední den této lhůty opět připadl na sobotu, je třeba za poslední den lhůty pro podání vyjádření považovat pondělí 20. 4. 2015. Tohoto dne také žalobce podal u České pošty, s. p., doporučenou zásilku obsahující vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Lze tedy konstatovat, že žalobce podal včasné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Není rozhodné, že fakticky správní orgán vyjádření obdržel až následujícího dne, neboť postačuje, že poslední den lhůty byla zásilka předána k poštovní přepravě. Pokud MÚ Uherské Hradiště nevyčkal uplynutí lhůty a již dne 20. 4. 2015 vyhotovil rozhodnutí, postupoval procesně chybně. To tím spíše, že rozhodnutí vydané dne 20. 4. 2015 bylo vypraveno až následujícího dne a vyjádření žalobce mu ve spise předchází. Lze se tedy domnívat, že MÚ Uherské Hradiště měl vyjádření žalobce v době, kdy prvostupňové rozhodnutí vypravoval, k dispozici. Přesto na něj však žádným způsobem nereagoval.

Žalovaný jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě připouští, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno předčasně, současně se však nedomnívá, že by byl tímto postupem žalobce jakkoliv krácen na svých právech. S tímto hodnocením se však nelze ztotožnit. Předně je nutno zdůraznit, že žalobce ve svém vyjádření uvedl podstatné výtky k průběhu správního řízení, které, jak vyplývá z výše prezentovaných závěrů krajského soudu, byly do značné míry důvodné. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby se s těmito výtkami vypořádal, předešel své konkurující úvahy a uvedl, z jakého důvodu se domnívá, že se správní orgány žádných pochybení nedopustily, případně, že zjištěná pochybení nejsou natolik závažného charakteru, aby jimi byl žalobce dotčen. Takto se však nestalo a MÚ Uherské Hradiště námitky žalobce k jeho postupu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žádným způsobem nereflektoval. Žalovaný nepovažoval postup MÚ Uherské Hradiště za nezákonný mimo jiné proto, že namítaná údajná procesní pochybení vyplývají přímo ze spisu a vyjádření žalobce tak v dané věci nepřineslo nic nového. Je pravdou, že sporný procesní postup (minimálně nedoručení usnesení o postoupení věci žalobci, výslech svědka P. navzdory požadavku na výslech svědka F. v usnesení a dožádání apod.) je dostatečným způsobem dokladován obsahem správního spisu. O to více je však dle názoru krajského soudu třeba vnímat postup MÚ Uherské Hradiště jako chybný, neboť ačkoliv si byl zmiňovaný správní orgán sporných aspektů předmětného přestupkového řízení vědom, nikterak se s nimi v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevypořádal.

Krajský soud je tedy toho mínění, že s ohledem na nevypořádání se s námitkami žalobce, které jsou navíc v nemalé míře pouze reflexí pochybení vyplývajících ze správního spisu, trpí prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj není patrné, jakými úvahami se MÚ Uherské Hradiště při svém rozhodování řídil (srv. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 – 46). Za kardinální nedostatek krajský soud považuje zejména skutečnost, že MÚ Uherské Hradiště neosvětlil, zda jsou mu známy důvody, pro které byl dožádaným správním orgánem vyslechnut svědek P. a nikoliv svědek F., a proč se s tímto postupem spokojil a netrval na vyslechnutí svědka F. Jestliže totiž MÚ Uherské Hradiště výslovně požadoval výslech svědka F. (ne obou zasahujících policistů, jak by se nabízelo), lze očekávat, že jej

k tomu vedla nějaká konkrétní zjištění ze správního spisu (např. že svědek F. je podle policejního spisu tím, kdo s žalobcem jednal). Krajský soud je nadto toho názoru, že není možné automaticky tvrdit, že by byly výpovědi obou policistů, jen proto, že byli účastni téže události, volně zastupitelné. Takové tvrzení lze považovat za čistou spekulaci, která není podložena žádnou indicií vyplývající ze zjištěného skutkového stavu.

V této souvislosti rovněž nelze přehlédnout, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí explicitně požadoval, aby byl proveden původně požadovaný výslech svědka F.a. Krajský soud poukazuje na právní větu k rozsudku NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, v níž tento soud formuloval, že „[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Citované závěry v plném rozsahu dopadají na projednávaný případ. Krajský soud nemínil tvrdit, že bylo nezbytně nutné výslech svědka F. provést. Nicméně s ohledem na požadavek žalobce, aby se tak stalo, byl MÚ Uherské Hradiště povinen alespoň zdůvodnit, proč provedení tohoto důkazu nepovažuje za potřebné, to tím spíše, že původně to byl právě MÚ Uherské Hradiště, který zamýšlel svědka F. vyslechnout. Pokud od tohoto požadavku ustoupil, měl by být schopen své rozhodnutí náležitě zdůvodnit. Přitom je záhodno zmínit též skutečnost, že žalobce zpochybňuje způsob, jakým byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, resp. uvádí, že policista F. jej ujistil, že je nerozhodné, zda se vyšetření podrobí či nikoliv, neboť v obou případech se bude jednat o přestupky. Pravdivost tohoto tvrzení nelze na základě provedeného dokazování potvrdit ani vyvrátit, neboť svědek F. vyslechnut nebyl a výslech svědka P. byl jen velmi zběžný, aniž by se správní orgán dotazoval na bližší okolnosti, za nichž mělo k inkriminovanému jednání žalobce dojít. Pokud by se nicméně tvrzení žalobce ukázalo být pravdivým, bylo by nezbytné jej v přestupkovém řízení zohlednit. Je-li předpokladem spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu výzva policisty (či jiné z oprávněných osob) k podrobení se lékařskému vyšetření, nelze pomíjet způsob, jakým byla tato výzva učiněna. Případná bagatelizace důsledků nepodrobení se vyšetření se strany zasahujícího policisty by tedy bylo třeba bezesporu vnímat jako relevantní skutečnost, kterou je správní orgán při úvahách o naplnění skutkové podstaty přestupku, či minimálně o výši sankce, povinen vzít v potaz. Jakkoliv je totiž pravdou, že jak řízení pod vlivem návykové látky, tak nepodrobení se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda není dotčená osoba ovlivněna návykovou látkou, jsou jednáními naplňujícími znaky přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, hrozí za spáchání těchto přestupků poněkud odlišné sankce. Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (tzn. skutková podstata nepodrobení se lékařskému vyšetření) je sankcionovatelný výrazně přísněji, a to pokutou v rozmezí od 25 000 Kč do 50 000 Kč a sankcí zákazu činnosti v trvání jednoho roku až dvou let. Naproti tomu za spáchání přestupku řízení pod vlivem návykové látky [ust. § 125c odst. 1 písm. b)] lze přestupce postihnout pokutou v rozmezí od 2 500 Kč do 20 000 Kč a sankcí zákazu činnosti v délce od šesti měsíců do jednoho roku. Pokud by se tedy žalobce lékařskému vyšetření podrobil a bylo by prokázáno, že řídil vozidlo pod vlivem návykové látky, sankce za takové jednání by mohla být značně mírnější. Případné uvedení v omyl ze strany zasahujícího policisty tedy nelze přehlížet.

VI.D Shrnutí a vypořádání zbylých námitek

Lze shrnout, že správní řízení bylo v prvním stupni zatíženo několika procesními vadami různé závažnosti. Byť je krajský soud přesvědčen, že některé z nich představují i samy o sobě natolik zásadní porušení procesních předpisů, že zatížily vadou nezákonnosti, potažmo nepřezkoumatelnosti samotné prvostupňové rozhodnutí, za rozhodující faktor považuje zejména skutečnost, že v přestupkovém řízení docházelo k řetězení těchto vad, v důsledku čehož byl porušen celý soubor procesních práv žalobce jakožto obviněného z přestupku (srv. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004). K pochybením spočívajícím v nedoručení žalobci usnesení o postoupení věci MÚ Uherské Hradiště, vyslechnutí jiného než dožádaného svědka a nevypořádání se s námitkami obsaženými ve vyjádření žalobce (a vyplývajících přímo ze správního spisu) v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak přistupuje také to, že celé správní řízení bylo vedeno poněkud nepřehledně. Jakkoliv jednotlivé dílčí úkony, na jejichž základě vystupovalo v řízení v prvním stupni více správních orgánů (tj. postoupení věci a dožádání) nacházejí oporu v právní úpravě, ve spojení s již specifikovanými procesními pochybeními byl tento postup správních orgánů způsobilý žalobce znejistit a vyvolat v něm pochybnosti o tom, který ze správních orgánů ve skutečnosti řízení vede. To tím spíše, že postup spočívající v postoupení věci k projednání správnímu orgánu v místě bydliště žalobce tak, aby se mohl osobně účastnit ústního jednání, a následně v provedení stěžejní části dokazování (výslechem svědků) opět u původně příslušného správního orgánu, není příliš logický. Tyto skutečnosti však již krajský soud uvádí spíše pro dokreslení celé situace, neboť samy o sobě (pakliže by k tomu nepřistoupily již opakovaně zmiňovaná procesní pochybení) by nemohly mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Pokud se týče námitek vztahujících se ke způsobu, jakým byl proveden výslech svědka P., nepovažuje krajský soud za potřebné je podrobně vypořádávat, neboť vadu lze spatřovat již v tom, že dožádaný MÚ Hořice k výslechu tohoto svědka vůbec přikročil. Není proto rozhodné, jakým způsobem výslech probíhal a v jaké formě byl zachycen. Krajský soud tak pouze ve stručnosti uvádí, že nemá pochyb o tom, že s ohledem na obligatorní konání ústního jednání v přestupkovém řízení je třeba výslech svědků provádět při ústním jednání. Opačný výklad, který by připouštěl vyloučení dílčích částí dokazování mimo ústní jednání, by mohl vést v konečném důsledku až k praktickému popření práva obviněného na ústní projednání věci. Obdobné závěry ostatně vyplývají i z rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008 – 111. Krajský soud se nicméně domnívá, že ústní jednání v daném případě proběhlo, jak ostatně v *Předvolání k pokračování ústního jednání výslechem svědků* ze dne 19. 2. 2015 avizoval i MÚ Hořice. Z průběhu tohoto ústního jednání byl současně řádně pořízen protokol, na čemž nemůže nic změnit skutečnost, že formálně byl tento dokument označen toliko jako *Protokol o výslechu svědka*. Za zcela lichou pak krajský soud považuje námitku ohledně nedostatečné identifikace svědka P. v předmětném protokolu. Žalobci lze naopak přisvědčit v tom směru, že výslech svědka byl proveden velmi laxním způsobem, aniž by byl dotazován k podrobnostem, které by mohly přispět k osvětlení skutkového stavu. Přitom se nelze ztotožnit s žalovaným v tom směru, že provedení podrobnějšího výslechu bylo nadbytečné, neboť všechny klíčové skutečnosti vyplývaly již z obsahu policejního spisu (úřední záznam o kontrole žalobce a záznam o pozitivní zkoušce na OPL). Pakliže si MÚ Uherské Hradiště dožádal provedení svědecké výpovědi, považoval ji zjevně pro objasnění skutkového stavu za nezbytnou a bylo proto na místě přistupovat k výslechu důsledně, mimo

jiné i pro ověření, nakolik se svědecká výpověď shoduje s údaji uvedenými v listinných podkladech. Podstatné bylo zejména ověřit, zda a jakým způsobem byl žalobce vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, jak již ostatně krajský soud blíže rozebral v bodu VI.C tohoto rozsudku.

Pro úplnost krajský soud dodává, že při rozhodování v této věci pochopitelně nepřehlédl, že průběh přestupkového řízení byl komplikován i samotným žalobcem, který se opakovaně omlouval z ústního jednání. Právní předpisy však poskytují správním orgánům nástroje, za jejichž použití se lze s takovým jednáním účastníků řízení vypořádat (provedení ústního jednání bez jejich přítomnosti apod.). Nadto ani případné obstrukční snahy žalobce nemohou nic změnit na skutečnosti, že přestupkové řízení bylo zatíženo množstvím vad, které nebyly žádným způsobem vyvolány jednáním žalobce, ale byly způsobeny toliko nedbalým postupem dotčených správních orgánů.

VII. Závěr a náklady řízení

Na základě provedeného soudního přezkumu bylo zjištěno, že postup správních orgánů provádějících úkony v prvním stupni přestupkového řízení se vyznačuje opakovaným flagrantním porušováním předpisů upravujících postup ve správním řízení. Prvostupňové rozhodnutí je nadto zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť v něm absentují úvahy, jimiž byl MÚ Uherské Hradiště při rozhodování ve věci samé veden, zejména pokud se týče vyhodnocení a použitelnosti provedených důkazů (výpovědi svědka P.). Vzhledem k tomu, že tyto vady nebyly odstraněny ani žalovaným v navazujícím odvolacím řízení, resp. že žalovaný prvostupňové rozhodnutí za těchto okolností nezrušil a odvolání žalobce naopak vyhodnotil jako nedůvodné, je vadou nezákonnosti zatíženo i napadené rozhodnutí. S ohledem na zde uvedené nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí z důvodů zakotvených v ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušit, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěných pochybení shledal krajský soud nezbytným současně zrušení i prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a právní zástupkyni žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož právní zástupkyně žalobce doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová